

HỒI THỨ MƯƠI BA
THẦN CÔNG THÂU PHỤC QUỶ NỮ

Cái nóng còn chưa đến độ luộc chín da thịt được ngay, cái độc chỉ đau nhức ngấm ngấm, cả hai điều này chưa đáng sợ bằng cái ngộp thở, do đó Tiểu Phi Thố lợi dụng lúc vọt người lên đã hít một hơi chân khí thật dài đến khi thân hình rơi trở lại Hoàng Tuyền thì chàng tạm thời có một chút thời gian để xoay xở. Hầu hết những người bị Âm Sơn Động Chúa ném xuống đều bị va vào đá vỡ đầu gãy chân tay chết ngay, số còn lại vì sợ hãi nên thường hay la hét do đó lập tức bị nước Hoàng Tuyền trào vào cổ họng liền. Độc chất này có tác dụng ăn mòn rửa nát da thịt, xương cốt, phải trải qua ba ngày ba đêm mới tiêu tan nhưng nếu bị nước suối vừa độc vừa nóng lọt vào trong người thì chỉ trong mấy tiếng là đã vong mạng.

Thông thường càng đau đớn người ta càng la hét dữ tợn, càng la hét thì nước suối vào càng nhiều, càng mau chết, do đó đã bị ném xuống Hoàng Tuyền chẳng có ai sống sót được cả. Tiểu Phi Thố không rơi vào trường hợp thông thường, chàng ngậm miệng nín hơi chịu đựng đau đớn để chân khí được bảo tồn rồi sử dụng “Thiên Cân Trụy” trầm mình hẳn xuống đáy, bắt đầu đi theo hướng bề ngang hy vọng sẽ mau chóng lên được bờ suối. Chàng chống chọi với dòng nước cuốn hết sức vất vả mới đi đến được bờ suối, nơi đây gọi là bờ suối vì là giới hạn của nước chứ hoàn toàn không có cái bờ nào cả, vách đá trơn bóng và thẳng tắp dựng đứng từ trên cao xuống mãi đáy suối.

Tiểu Phi Thố vô phương bám víu vào đâu được cho nên chàng phải trồi lên rồi mặc cho dòng nước cuốn đi. Tiểu Phi Thố cố gắng quạt chân quạt tay giữ cho phần đầu, mặt ló lên khỏi nước, đột nhiên sau gáy chàng va vào vách đá đánh “cộp” một cái rất mạnh. Mặt mũi liền choáng váng và tối sầm lại ngay tức thì, thì ra bắt đầu từ đây trở đi nó là khúc suối ngầm, chẳng còn một chút không khí nào cả. Tiểu Phi Thố vô cùng kinh hoảng, chàng tự nghĩ “Rốt cuộc rồi ta cũng chung số phận với Âm Sơn Động Chúa mà thôi”.

Bất giác Tiểu Phi Thố nhận thấy mấy luồng chân khí dị chủng ở cánh tay phải còn lại máy động, xôn xao liên tiếp. Chàng chưa kịp hiểu tại sao thì nó đột phá xuyên qua huyết Kiên Ngung xông thẳng vào cơ thể. Mấy luồng chân khí dị chủng này không tích tụ tại Đan Điện mà tự động tản mát khắp châu thân, đi đến đâu nơi đó bớt đau nhức và nóng bỏng đi một chút. Hoá ra mấy luồng chân khí này đã quen hoành hành, tạm thời bị chân khí thuần nhất kìm chế tại chỗ, nay Tiểu Phi Thố buông xuôi tâm ý nó mới xông ra được. Bình thường như vậy nó sẽ phát tác khiến Tiểu Phi Thố phải đau khổ vô bờ bến nhưng ngẫu

nhiên lại rơi đúng vào tình trạng da thịt đang bị độc chất Hoàng Tuyền xâm phạm lập tức nó phản ứng chống đối ngay.

Cả hai loại độc chất tranh chấp nhau vô tình đã hoá giải tác dụng mới khiến cho Tiểu Phi Thố có cảm giác bớt đau là vậy. Tuy nhiên cũng biết nếu kéo dài quá lâu thì làm sao còn có không khí để thở nữa, do đó một mặt nín hơi tiết chế cử động hao phí, một mặt đập chân phụ với dòng nước để cho thân hình trôi mau lẹ hơn. Chẳng biết thời gian trôi qua mấy khắc, Tiểu Phi Thố vẫn còn thấy dòng nước cuốn đi phăng phăng mà hơi thở gần tắc nghẹn mất rồi. Chàng đang bồn loạn tâm thần thì chợt chân khí “Thông Huyền Như Lai Thần Công” nằm yên ở Đan Điền từ từ trỗi dậy, nó chu lưu chung quanh các kinh mạch một cách tự động, kỳ lạ vô cùng.

Tiểu Phi Thố còn có đủ trí óc để tự nghĩ “Dù thần công này có thông thần, huyền ảo đến đâu cũng không sao chế tạo ra không khí cho thân thể mình được”, Tiểu Phi Thố đâu có ngờ tới môn Thần công này phát xuất từ Thiên Trúc, nơi đó là xứ sở của các vị Chân sư về thuật bế khí chỉ cần một hơi thở đã sống được năm ba ngày dưới lòng đất sâu mấy thước rồi. Chân khí “Thông Huyền Như Lai Thần Công” chu chuyển thêm một vòng thì Tiểu Phi Thố lại cảm thấy mơ màng buồn ngủ thêm một tí, đến vòng thứ ba mươi toàn thân chàng đã rơi vào trạng thái tĩnh thiếp, các cơ quan nội tạng hoạt động cực kỳ chậm chạp, có thể nói là hầu như không còn sinh khí nữa, duy nhất trái tim đôi ba phút mới đập một cái rất nhẹ. Đương nhiên Tiểu Phi Thố không còn hay biết gì nữa vì chính não bộ cũng ngưng hoạt động luôn, chàng chẳng khác gì cái xác chết cứ va bên kia đập bên đây trôi theo dòng nước cuốn. Chẳng biết thời gian trôi bao lâu, Tiểu Phi Thố đập đầu vào một tảng đá đánh “cốp” một cái, tâm thức đột nhiên được đánh thức dậy và phản xạ đầu tiên là há miệng la lớn:

- Đau chết đi được!...

Từ cái há miệng đó không khí ulla vào thân thể tràn đầy hơi mát lạnh khiến cho chàng mừng rỡ đứng bật dậy, lập tức thay vì không khí là nước tràn vào cổ họng Tiểu Phi Thố quờ chân chẳng thấy đáy đâu nên vội vàng quạt tay nâng người lên trên mặt nước, lúc đó chàng mới ho khùng khục một hồi bởi vì đã có chút nước lọt vào phổi rồi. Tiểu Phi Thố hít một hơi chân khí xong mới đảo mắt nhìn quanh, thì ra đây là một cái hồ ngầm trong lòng núi, dòng Hoàng Tuyền chảy qua không biết bao nhiêu dặm mới dồn vào đây, hiện tại nước đã mát lạnh vì hàn khí của đá núi thấm vào. Tiểu Phi Thố vội vàng bơi vào bờ lòng khoái chí nghĩ thầm: “Số mạng Tiểu Phi Thố này có Hoàng Thiên phụ giúp may mắn khác người thật”. Chàng trèo lên bờ đá nhìn quanh, lập tức nhăn nhó rất thảm hại, thật chẳng

may mắn chút nào bởi vì nơi đây là một cái động ngầm giống như cái chuông úp xuống hồ nước và nằm lọt thỏm giữa ruột núi.

Con đường ra duy nhất cũng là con đường để không khí và ánh sáng lọt vào chính là một cái lỗ tròn đường kính chừng một trượng chạy từ trần động lên mãi đỉnh núi. Tiểu Phi Thố ước lượng nó phải dài có đến mấy trăm trượng bởi vì ánh sáng bầu trời chỉ còn như cái bát mà thôi. Cái lỗ tròn này thẳng tắp như chiếc đũa cho nên ánh sáng mới lọt qua được mấy trăm trượng như vậy. Éo le thay nó lại nằm vị trí ở giữa hồ, không sao có vật gì đề lấy đà nhảy lên được. Tiểu Phi Thố lại bắt đầu chán nản chàng cứ lắc đầu thở dài hoài, chẳng biết phải đối phó với hoàn cảnh giam lỏng này như thế nào được. Chàng ngồi than thở mãi cho đến khi ánh sáng mờ dần rồi tắt hẳn, trong động ngầm không còn nhìn thấy bất cứ vật gì nữa, chắc ngoài trời đã bắt đầu là ban đêm, bất chợt Tiểu Phi Thố rung mình mấy cái, hàn khí núi đá toả ra lạnh cóng cả mấy đầu ngón tay, chàng liền ngồi xếp bằng hành công vận khí bảo vệ cơ thể và cứ duy trì tình trạng ấy cho đến hết đêm. ánh dương quang thoát đầu chỉ đỏ hồng hồng, mỗi lúc mỗi sáng trắng hơn và bắt đầu chan hoà toàn bộ cái động ngầm này. Chân khí sung mãn, dương quang sáng lạng khiến cho Tiểu Phi Thố sảng khoái tâm hồn, bao nhiêu ý tưởng chán nản biến mất hết. Chàng nhìn cái lỗ thông lên đỉnh núi, ước lượng khoảng cách tứ mặt hồ lên tới đó rồi chặc lưỡi tự nói một mình:

- Thoát ra khỏi nơi đây thật còn khó hơn lên trời nữa nhưng dù sao ta cũng phải thử vài lần xem số mạng ra sao đã.

Tiểu Phi Thố khinh công rất cao siêu nhưng lại chưa từng học qua thuật □Thủy Thượng Phiêu□ nên phải bơi ra giữa hồ, từ đấy chàng trèo mình xuống đáy hồ để lấy đà phóng lên, thân hình rẽ nước bay vọt lên như chiếc pháo thăng thiên nhưng rốt cục chỉ cách miệng lỗ thông chừng nửa thước thì đã hết đà, rơi trở lại lòng hồ đánh □tôm□ một cái liền. Ba lần Tiểu Phi Thố gắng hết sức mình mà đành vô hiệu, chàng vẫn không nản chí ngồi xếp bằng điều tức vận công cho khoẻ khoắn trở lại rồi xoay qua phương cách khác. Lần này Tiểu Phi Thố nín hơi lặn xuống hồ đi quanh một vòng để tìm kiếm các đường nước ngầm, hy vọng nó sẽ thông ra vách núi hay thác nước gì đó. Quả nhiên có tới bốn năm chỗ nước rút đi nhưng chỗ nào cũng có kích thước rất nhỏ, thân hình không thể nào chui vào lọt được. Suốt cả ngày hôm đó Tiểu Phi Thố chỉ uống nước cầm hơi, hết lặn lại nhảy lên miệng lỗ thông, loay hoay hoài mà không lần nào có kết quả hết. Duy nhất có một lần chàng đã bám tay được vào mép đá của lỗ thông lên đỉnh núi nhưng vừa vận hết đà và mép đá rất trơn nên cũng không thành công nốt.

Ánh Dương quang từ từ sẫm lại, ngày đã qua và đêm tối sắp tới, lúc đó Tiểu Phi Thố mới thở dài chán nản dừng tay lại. Nếu là người khác lâm vào tình cảnh này không tự vẫn

chết ngay thì cũng phải la hét điên cuồng nhưng may mắn là Tiểu Phi Thố bản tính rất khoáng đạt coi cái chết như không cho nên vẫn giữ được đầu óc bình tĩnh. Hiện tại vừa đói vừa lạnh, vừa cùng đường bít lối, Tiểu Phi Thố đành ngồi dựa vách đá điều tức vận công chờ trời sáng sẽ thử thách lần nữa. Đột nhiên chân khí “Thông Huyền Như Lai Thần Công” đang cuộn cuộn lưu chuyển bỗng bức phá huyết Phong Phủ ở sau gáy, muôn xông lên Bách Hội mấy lần mà chưa được.

Tiểu Phi Thố chợt nhớ ra trong “Thông Huyền Như Lai Thần Công” tầng thứ tư có một đoạn ghi lại tình trạng gần giống như thế này nên giật mình kinh ngạc tự nghĩ “Chẳng lẽ mới mấy ngày qua mà ta đã tự nhiên từ tầng thứ hai tiến lên được tầng thứ tư rồi sao?”. Thật ra Tiểu Phi Thố hoàn toàn không hề biết thời gian chàng rơi vào trạng thái miên tĩnh, trôi theo dòng suối chính là lúc chân khí tự động lưu hành và đã đương nhiên đạt đến tầng thứ ba rồi đó. Tuy rất kinh ngạc Tiểu Phi Thố chẳng cần tìm hiểu thêm, vội vàng nhắm khẩu quyết đưa thêm chân khí dồn vào Phong Phủ, mấy khắc sau đã đột phá qua được huyết này rồi. Chân khí “Thông Huyền Như Lai” như nước vỡ bờ tràn vào toàn bộ các kinh mạch ở thượng đỉnh như mắt, mũi, tai, chỉ trừ não bộ và huyết Bách Hội chưa xông vào tới mà thôi.

Tiểu Phi Thố cứ thuận theo khẩu quyết tầng thứ tư để cho chân khí lưu thông từ mạch Đốc chuyển qua Nhâm, sau đó lại trở về Đan Điền. Mỗi lần đi được một chu kỳ như vậy Tiểu Phi Thố lại thấy khoan khoái sung mãn thêm một chút, cho nên chàng cứ dẫn chân khí đi hoài, trời đã sáng từ lúc nào cũng chẳng hay biết. Lúc này Tiểu Phi Thố chưa đạt tới cảnh giới “Ngũ Khí Triều Nguyên” nhưng chân lực đầy rẫy vô cùng. Thân thể rạo rực như muốn bức phá cả da thịt khiến cho chàng đột nhiên hú lên một tiếng, âm thanh như rống ngấm hổ gầm, vang dội tràn động ngấm liên miên không dứt. Sau tiếng hú Tiểu Phi Thố phẫn chấn, tự dừng đề khí nháy vút lên cao mau lẹ không thể tả được.

Hiện tại không những chân khí “Thông Huyền Như Lai” có ở trong kinh mạch, thân thể mà còn phát xuất qua muôn ngàn lỗ chân lông, tạo thành một bức màn vô hình vô ảnh bảo vệ da thịt nữa. Vì vậy Tiểu Phi Thố vừa nhảy vọt lên, đột nhiên chân khí dồn ép nơi đỉnh đầu rất mạnh, chàng liền quấy tay một cái lộn ngược trở xuống suýt nữa đã va đầu vào trần đá mất rồi. Đây là thế “Phi Long Bái Vĩ” thượng thừa và rất đẹp mắt. Tiểu Phi Thố hạ thân xong xuôi mới ngẩng mặt nhìn lên, chàng bất giác thất kinh đến mức mồ hôi đổ ra như tắm ngay, bởi vì nếu chân khí không báo động kịp thời thì mình đã Võ đầu, đập óc chết tức khắc rồi. Tiểu Phi Thố nhăn nhó cười, nói lầm bầm:

- “Thông Huyền Như Lai Thần Công” tầng thứ tư kinh khủng thật. Suýt nữa mình đã tự giết mình mất rồi!”.

Đột nhiên Tiểu Phi Thố chớp nhoáng ý tưởng, chàng chuyển mục quang ước lượng khoảng cách từ bờ hồ đang đứng cho tới mép của lỗ thông khí, cự ly chỉ dài gấp đôi chiều cao từ mặt nước lên tới đó mà thôi. Chàng lẩm bẩm: “Ta ngu ngốc thực, trầm xuống đáy hồ thì có thể nhún chân nhưng lại bị lực cản của nước, sao bằng từ đây nhảy xéo đi, may ra còn khá hơn ngày hôm qua”, Nghĩ thế nào Tiểu Phi Thố thực hành liền thế ấy, chàng hít một hơi chân khí rồi nhắm ngay lỗ thông vọt mình chéo lên.

Lần này Tiểu Phi Thố thành công quá sức mong đợi, đã tới sát mép đá của lỗ thủng mà đà nhảy vẫn còn, chàng phải lộn người một cái để giảm đà mới ép sát người vào vách đá được. Cái lỗ thông này từ dưới nhìn lên thì thẳng đứng và suôn đuột, thực sự cũng hơi nghiêng một chút và vách đá lồi lõm nho nhỏ, từ xa không thể nào nhìn chính xác được. Tiểu Phi Thố bám cả hai tay lẫn hai chân vào sát vách đá giống như công phu “Bích Hồ Du Tường” của Thiếu Lâm Phái, ở đây hình dạng khó coi hơn nên gọi là “Cùng Thố Du Tường” mới đúng. Tiểu Phi Thố giữ nguyên bộ vị như thế hít thêm một hơi chân khí từ từ bò lên cao, người ép thật sát và chọn lựa đúng chiều hơi nghiêng để đỡ bị tuột xuống. Tiểu Phi Thố phải cẩn thận và cố gắng từng bước chân, sải tay nên chậm chạp vô cùng, hoạt động này lại hao tổn chân khí rất nhiều, chừng năm sáu trượng lại phải dừng lại để hít một hơi mới tiếp tục được. Qua mấy tiếng đồng hồ, Tiểu Phi Thố liếc mắt nhìn xuống, tâm thần nhiên chán nản vô cùng bởi vì gần nửa ngày trời mới chỉ bò lên được chừng mấy chục trượng mà thôi. Lúc đó Tiểu Phi Thố vừa mệt vừa chán động tâm thần bàn chân hơi trượt một cái đã không sao gượng lại được, thân hình như viên đá lập tức rơi trở xuống cực kỳ mau lẹ.

Di lên mất mấy tiếng, khi trở xuống chỉ cần nửa khắc là đã tới mặt hồ rồi. “Bùm”, mặc cho nước bắn văng tung toé, Tiểu Phi Thố buông thả thân hình từ từ chìm xuống đáy hồ, đầu óc mãi mê tính toán “Ước đâu là có “Thông Huyền Như Lai Thần Công” thì thoát thân dễ dàng, ngờ đâu chẳng ích lợi gì, cứ tốc độ như thế này có khi mất cả ba bốn ngày mới lên tới đỉnh núi, chi bằng tự trầm mình vĩnh viễn giải thoát cho xong, sống khổ sở mãi làm chi?”. Tiểu Phi Thố hiện tại đã nằm sát đáy hồ, chàng quyết tâm vui thân xác ở đây, thốt nhiên đầu óc Tiểu Phi Thố tự diễn tả toàn bộ cuộc đời, từ lúc còn nhỏ vui đùa với song thân ra sao, cái đêm thăm sát Hàn Thương Tiêu Cục thế nào v.v...lần lượt hiện ra.

Đến đoạn chàng đọc “Thông Huyền Như Lai Thần Công” ở trong khách điểm, đột nhiên có một câu ở tầng thứ năm làm chàng giật thót mình một cái. “Thông Huyền Pháp lực Như Lai thăng thiên muôn thương, độ thủy vô kiêu thân thân như thanh diểu khinh thượng bạch nhật tốc”. Tiểu Phi Thố lại tự nghĩ “Được như chim xanh bay lên trời thì còn gì bằng”, do đó chàng lại nhắm theo mấy câu khẩu quyết tiếp theo, lời lẽ cực kỳ thâm thúy

“Lộ trọng phi nan tiến, phong đa hưởng dị trầm” (Đường rơi hột nặng nề, cá cánh cũng khó mà bay lên, gió càng mạnh càng thấy khó nghe”, đọc luôn một mạch thấy câu kết “Ai tai, phù bình nhất đạo khai” (hời ơi, bèo trên mặt nước rẽ thành một lối đi rất rõ ràng) thì Tiểu Phi Thố bất giác đại ngộ, chàng vội đạp chân một cái, thân hình vọt trở lên mặt nước. Tiểu Phi Thố lên bờ vừa rũ quần áo vừa lẩm bẩm:

- Còn nước còn tát, ta cứ luyện xong tầng thứ năm cái đã, có khi biến hoá thần kỳ thành chim xanh thật thì sao, nếu thất bại cũng đến cái chết là cùng thôi.

Tiểu Phi Thố lập tức ngồi xếp bằng tròn, thở hít chân khí bắt đầu hành công luôn. Hiện tại chân khí “Thông Huyền Như Lai Thần Công” bình thường rất mạnh mẽ chu lưu thông thả nhưng vẫn chứa lên được tới Bách Hội huyết, do đó chàng chuyên tâm theo các khẩu quyết thúc đẩy nó xông lên chiếm đoạt. Thời gian qua nửa khắc thì chàng lại bắt đầu đi vào cõi vô thức, thiền tịnh, quần áo đã khô ráo hết cũng chẳng hay biết gì nữa. Gay go nhất là giai đoạn xung phá Bách Hội huyết để chân thông thương từ My Xung tới Hậu Đỉnh, chàng mất không biết bao nhiêu thời gian mới hoàn thành được.

Từ Bách Hội huyết toả ra một hơi sương khói mờ ảo, càng lúc càng đậm đặc lại và sau cùng chỉ là một dây chân khí mờ mờ trắng tấp, Tiểu Phi Thố đã đạt tới cảnh giới “Tam Hoả Tự Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên”, không còn chân khí dị chủng hay chân khí “Vô Tướng Công”, “Tu La Tán Hoa” gì nữa, toàn bộ hợp nhất thuần thanh. Tiểu Phi Thố mở mắt ra, không sao nhìn được nên hú lên một tiếng dài triền miên bất tận, âm thanh xô đập trong hang động khiến cho đá vụn, bụi cát rơi lả tả xuống mặt hồ. Tiểu Phi Thố hú xong thấy chân lực vẫn sung mãn nên mặc dù thời gian hiện tại đã hơi sẩm tối cũng bắt đầu công việc thoát thân liền. Chàng chỉ nhún nhẹ một cái, thân hình chẳng khác chi cánh chim bay chéo lên miệng lỗ thông rất dễ dàng. Từ đó Tiểu Phi Thố dùng công phu “Bích Hồ Du Tường” bò lên, chẳng cần vận sức mà tay, chân bám vào đâu lập tức để lại vết lõm nơi đó, vách đá có trơn trượt cách mấy cũng chẳng còn sợ té ngã nữa. Tiểu Phi Thố bò lên được chừng mấy chục trượng thì mừng rỡ không sao kể xiết, chàng đã yên tâm nên tăng tốc độ, hai tay, hai chân hoạt động cực kỳ mau lẹ thân hình chẳng khác chi có dây kéo, vùn vụt đi lên. Cái lỗ thông khí này cự ly dài cô đến hơn hai trăm trượng, với tốc độ mau lẹ như vậy mà Tiểu Phi Thố cũng phải mất gần hai tiếng mới lên gần tới đỉnh của nó được.

Khi còn cách bốn năm trượng, chân Tiểu Phi Thố vô tình đạp phải một móm đá nhỏ nhô ra, đầu óc chưa kịp suy nghĩ thì chân khí đã phản xạ tự động ấn mạnh một cái, thân hình liền bắn thẳng lên như mũi tên ra khỏi dây cung. Tiểu Phi Thố phải lộn đi mấy vòng để giảm bớt lực đạo mới hạ thân xuống đỉnh núi được, chàng kinh hãi tự nhủ “Thông Huyền Như Lai Thần Công” ảo diệu chẳng khác gì pháp thuật, nói bằng từ “Thanh điều”

thật quá khiêm nhường, phải gọi là thiên tiên mới đúng uy lực của nó. Tiểu Phi Thố mừng rỡ hoa chân múa tay như người điên dại, chàng quay cuồng nhảy nhót một hồi bỗng giật mình dừng lại và dùng tay phải cử động mấy cái, nó hoàn toàn chẳng còn triệu chứng phế liệt gì nữa. Tiểu Phi Thố ngửa mặt lên trời cười ha hả một hơi rồi tự mình lớn tiếng nói:

- Hoàng thiên ban thưởng ân huệ cho đứa con cô này quá hậu hĩ Âu Trường Quân từ đây trở đi chẳng còn phải cúi gằm mặt xuống với đời nữa rồi.

Tiểu Phi Thố quyết định phải luyện tập luôn các chiêu thức chưởng, chỉ, cầm nã trong “Thanh Hoa Bí Lục” để có thể phát huy hết diệu dụng của “Thông Huyền Như Lai Thần Công”, nhưng sau phút vui mừng thì thân xác bắt đầu nhớ lại và đòi hỏi khẩn thiết việc ăn uống. Chỉ cần nghĩ tới lập tức ruột gan chàng sôi réo lên ừng ực, cảm giác đói làm đau quặn cả người, do đó Tiểu Phi Thố tạm gác việc võ học lại nhắm hướng nam chạy thẳng xuống núi liền. Ngọn núi này chỉ rất thấp không phải là nơi có Âm Sơn Quỷ Động, chứng tỏ động Hoàng Tuyền còn rất xa, nên chẳng phải “Thông Huyền Như Lai Thần Công” thì vô phương nín thở được.

Tiểu Phi Thố chạy còn mau hơn tuần mã, bụng dạ càng lúc càng quặn lên mà chẳng thấy sơn quán, lều trại nào bởi vì chung quanh Âm Sơn mấy trăm dặm vuông có ai dám hẻo lánh tới đâu. Hiện tại trời đã tốiมืด, chàng cứ nghiêng rằng chạy mãi, có muốn tìm trái cây đỡ dạ cũng không được. Thêm gần một tiếng nữa Tiểu Phi Thố mới thấy xa xa có ánh lửa lập loè, chàng mừng rỡ gia tăng tốc độ chạy thẳng đến nơi đó, quả nhiên đây là một sơn quán gần Âm Sơn nhất trong vùng.

Tiểu Phi Thố cấp tốc xô cửa bước vào, gió lạnh núi rừng tràn vào khiến cho đèn nến chao đảo lập loè và những âm thanh kêu gọi loạn xạ lên liền. Những tiếng “ó chà”, “Trời ơi” hoàn toàn là của nữ nhân, Tiểu Phi Thố giật mình nhìn quanh lập tức trợn đôi mắt lên, toàn bộ trong cái quán nhỏ hẹp này có đến gần ba chục cô nương, nàng nào cũng chỉ mười sáu mười bảy là cùng và rất xinh đẹp, trắng trẻo. Chàng trợn mắt lên thì có mấy tiểu cô nương cũng trợn mắt lên, không khí chợt im lặng như tờ. Đột nhiên có một cô nương kêu thét lên:

- Ma quái hiện hình.

Âm thanh khiếp sợ vô cùng, cô nương này xô bàn ghế đánh “Rầm” một cái bỏ chạy ra ngoài luôn, tức thời hai mươi mấy tiểu cô nương khác cũng cấp tốc chạy theo, chen nhau xuyên qua cửa sổ, cửa hậu mà tới tấp, kỳ lạ không sao tưởng tượng được, Tiểu Phi Thố nhăn nhó chẳng hiểu ra làm sao, chàng quá đói nên đành mặc kệ bước tới một cái bàn ngồi phịch xuống ghế, kêu gọi:

- Chủ quán đâu, có gì ăn thì đem hết ra đây mau đi nào.

Chẳng cần lên tới tiếng thứ hai, chủ quán dáng điệu gầy gò nghèo khổ đã nghe tiếng động âm ỉ chạy ra trước rồi, ông ta nhìn quang cảnh trống rỗng ngỡ ngác gãi đầu gãi tai kêu la:

- Trời ơi! Bao nhiêu người ăn uống no nê chưa trả lấy một đồng xu nào mà bỏ đi hết rồi.

Đột nhiên lão chủ quán bật lên tiếng khóc nức nở vừa chùi nước mắt nước mũi vừa than thở:

- Đã nghèo khổ đến mức này mà mấy cô nương xinh đẹp như thiên tiên lòng lang dạ thú lại đi quýt của lão mấy lạng bạc, trời ơi, biết lấy gì sinh nhai đây...

Lão dậm chân bình bịch gào lên:

- Chết quách đi cho rồi, chết quách đi cho rồi...

Tiểu Phi Thố thật sự chẳng hiểu nội tình ra sao, vội dùng lời an ủi:

- Lão chủ quán đừng bi thương quá độ, còn món gì ăn được cứ dọn hết lên đây, tại hạ sẽ thanh toán giùm cho mấy cô nương kia, chắc cũng không bao nhiêu đâu.

Tiểu Phi Thố vừa nói vừa thò tay vào túi, chàng ngần người ra không nói thêm được nửa lời bởi vì bàn tay ngoáy mấy vòng mà cái túi rỗng tuếch, bao nhiêu bạc vụn trải qua trời nổi đá rơi đầu mất cả rồi. Trong khi đó lão chủ quán tròn mắt nhìn Tiểu Phi Thố, đã hơi nguội tâm nhưng thấy chàng được mặt ra và quần áo cũng tầm thường thì lại thất vọng, lão ta mếu máo nói:

- Công tử đừng lừa gạt lão phu nữa, thân tàn nghiệp bại thế này thì cứ để lão phu chết quách đi còn hơn.

Lúc ấy Tiểu Phi Thố đã đói quá rồi, chàng nói bừa:

- Lão chủ quán cứ dọn thức ăn lên đây, bao nhiêu tại hạ cũng thanh toán sòng phẳng hết! Mau mau lên một chút đi.

Lão chủ quán lắc đầu thở dài nói:

- Quán nghèo của lão phu có mấy cân thịt rừng và chục cân gạo thì mấy cô nương kia vét sạch hết rồi, hiện tại chẳng còn chút gì để ăn nữa cả.

Tiểu Phi Thố đập bàn đánh “Chát” một cái, trợn mắt quát lên:

- Hết sao được ? Lão đi vào lục soát lại xem còn cái ăn không? Đừng có đứng đó mà than thở nữa.

Lão chủ quán giật mình kinh hãi, len lén liếc nhìn Tiểu Phi Thố rồi mau mắn bước vào trong, miệng còn rên rỉ một câu:

- Cái ngày hôm nay đúng là xúi quẩy, hết chuyện này lại tới việc kia, thật khốn khổ cho cái thân già vô dụng của lão.

Tiểu Phi Thố cũng thở dài tự trách “Mình vì cái đói mà trở thành hung dữ và hỗn xược, hỡi ơi con người dù có trí thức tới đâu cũng có lúc không sao kềm hãm được thân xác nhục dục của mình được. Chàng tự than thở chẳng bao lâu thì lão chủ quán đã quay ra, tay cầm mấy củ khoai bèn lên nói:

Thật tình lão phu đã lục soát rất kỹ, chỉ còn mấy củ khoai này và một ít rượu mà thôi. Công tử khách quan thông cảm cho vậy.

Tiểu Phi Thố đã kèm chế được bản thân, chàng nhẹ nhàng gật đầu trả lời:

- Lão mang rượu lên đây đi, còn mấy củ khoai thì nướng bữa lên, tại hạ thú thật là đã đói mấy ngày nay rồi đó, cái gì bỏ miệng cũng tốt hết.

Lão chủ quán trợn mắt nhìn Tiểu Phi Thố ra vẻ chưa tin hẳn nhưng cũng mau mắn chạy vào lấy rượu, lão cầm cái bình lúc lắc rồi nói:

- úi chà! Xem vậy chứ cũng còn kha khá đây.

Tiểu Phi Thố cười khổ, chàng cầm lấy bình rượu tu một hơi chẳng cần chung, chén gì cả. Chàng “khà” ra một hơi ra vẻ khoái trá rồi cười hì hì nói với chủ quán:

- May mà toàn nữ khách nếu không tại hạ cũng chẳng mong còn lấy một giọt nào nữa.

Lão chủ quán thấy chàng vui vẻ liền bớt sầu nào bắt chuyện ăn nói liền:

- Khách quan không biết đấy chứ, mấy cô nương này người nào cũng xinh đẹp ra vẻ tiểu thư khuê các mà uống rượu chẳng kém nam nhân, lão phu ở nơi rừng rú này chủ yếu chỉ có rượu là chính nên dự trữ rất nhiều, vậy mà chỉ còn lại một chút đó thôi.

Tiểu Phi Thố gật đầu uống thêm mấy hơi nữa để chờ lão chủ quán nướng khoai, chưa kịp chín đã vội vàng giật lấy nhai trệu trạo vì nóng bỏng cả lưỡi. Mấy củ khoai như có phép thần chui tọt vào bụng Tiểu Phi Thố mau không thể tưởng tượng được, chàng cầm bình rượu uống sạch một hơi, tương đối đã đỡ còn cào mớ thùng thảng lên giọng hỏi lão chủ quán:

- Nơi đây chẳng có giường chiếu gì cả, tại hạ đành phải ngồi cho đến sáng, lão chủ quán kể lại đầu đuôi câu chuyện mấy tiểu cô nương cho tại hạ biết ra sao đi.

Lão chủ quán ngồi xuống một cái ghế gần bên, thở dài chán nản rồi đều giọng nói:

- Lão phu có biết gì đâu mà kể, khoảng giữa trưa mấy chục, à, lão phu nhớ rồi tổng cộng hai mươi tám cô nương kéo tới quán ăn uống, họ cứ xầm xì bàn tán hoài cho tới lúc khách quan bước vào, chẳng lẽ lão phu lại vô cớ đuổi khách đi được sao? Lão phu đã toan tính mấy cô nương này trả tiền xong là lập tức đi ra Trần Gia Tập mua thêm rượu, thịt khô, gạo, muối... chờ mãi chẳng thấy mấy cô nương nói gì tới việc trả tiền hay bỏ đi cả. Lão phu mệt mỏi vừa chớp mắt một chút thì nghe ồn ào náo động ngoài sân nên chạy ra liền, hỡi ôi, chỉ còn mỗi khách quan mà thôi.

Lão chủ quán lại động mối thương tâm, đổ ngẫu hai mắt lên nói giọng ai oán như đang khóc thầm!

- Lão phu cả đời cô quạnh và bị mọi người khinh khi ghét bỏ cho nên mới chán nản vào đây lập quán sống qua ngày, vui cùng rừng núi, rau đắng, thảo hoang ăn uống tạm thời cũng đủ, ngờ đâu đến hôm nay bao nhiêu vốn liếng bị các cô nương làm tan tành hết, sau nay lấy gì mà mua bán dự trữ mùa đông nữa.

Tiểu Phi Thố thầm nghĩ trong bụng “Chính ta đây cũng vô tình phải quỵt chủ quán mất rồi, cùng đường tất sinh đạo tặc, chi bằng ta điểm huyết cho lão ngủ say rồi chạy đi Trần Gia Tập kiếm gia đình cường hào, ác phú lấy trộm một ít giúp đỡ cho lão vậy”. Đây là hạ sách và chẳng hay ho chính đại chút nào nhưng Tiểu Phi Thố không còn phương pháp nào khác hơn, chàng đang định thò tay ra điểm huyết lão chủ quán thì đột nhiên “Bình” một cái bốn năm cô nương nhảy xổ vào quát lớn:

-Người không phải là ma quái phải không?

Tiểu Phi Thố thì ngạc nhiên hết sức bởi câu hỏi kỳ dị và lạ lùng không thể tưởng được, lão chủ quán thì nửa kinh hãi nửa mừng rỡ, chẳng ai thốt ra được lời nào cả. Một tiểu cô nương xinh đẹp tuyệt trần, có vẻ nhỏ tuổi hơn cả bậm môi quát tiếp theo:

- Người giả ma quỷ dọa đám chị em ta, tội đáng chết lắm.

Tiểu Phi Thố lại càng điên cái đầu, chàng vội trả lời, cũng vô lý chẳng kém mấy cô nương này:

- Phải, phải tại hạ đâu phải là ma quỷ và có dọa dẫm ai bao giờ đâu, mấy cô nương lầm lẫn rồi đó.

Một cô nương lớn tuổi hơn một chút gần giọng nói:

- Ta đã bắt người từ loạn thạch cương người không nhớ sao? Thì ra người chưa chết dưới Hoàng tuyền...

Một cô nương lại chen vào:

- Có khi Nương Nương cũng chưa chết đâu các tỷ muội tra vấn hẩn xem sao?

Tiếp theo đó cả mấy cô nương đều nhao nhao lên kể lể, hỏi tội, chất vấn loạn xạ, trong khi đó Tiểu Phi Thố liếc mắt thì bố chung quanh, cửa sổ, cửa hậu đều lấp ló bóng người, chắc là các cô nương đã chia nhau ra bao vây rồi. Chàng lẳng tai nghe một hồi mới chợt hiểu ra, bất giác phì cười một hồi, cố gắng kềm hãm lại mà không tài nào hãm được.

Thì ra hai mươi tám cô nương này là nhân số của ba đạo Dạ Xoa Quỷ Nương áo đen, Nga Quỷ Phi Nương áo trắng và Quỷ Khốc Bảo Nương áo xám trọng Âm Sơn quỷ động. Các nữ nhân này chờ đợi và tìm kiếm hoài chẳng thấy tăm tích Âm Sơn Động Chúa đầu mới như rắn mất đầu, nhốn nháo loạn xạ trong Động Quy mất mấy ngày. Sau đó tám cô nương áo trắng hầu cận Động Chúa gọi là Bát Nga Quỷ Phi Nương có cấp bậc và võ công cao siêu hơn đứng lên tập hợp toàn bộ tử muội trong ba đạo xuất động tìm kiếm toàn vùng âm sơn này. Để khởi kinh đông dân chúng bọn họ đành phải thay đổi xiêm y bình thường, không còn đeo mặt nạ quỷ nữa vì vậy Tiểu Phi Thố không nhận ra là vậy.

Các cô nương này đều được Âm Sơn Động Chúa chọn lựa cực kỳ xinh đẹp mới bắt trộm hay mua về nuôi từ thuở nhỏ, hầu như chẳng biết gì về đời sống bên ngoài cả, do đó trong lúc bất ngờ gặp Tiểu Phi Thố thì một cô Nga Quỷ Phi có mặt trên bờ vực mới tưởng chàng là hồn ma hiện về. Cô nương này bang sào nào lại ở khung cảnh tiêu điều đen tối trong sơn quán, gió hú sương kêu nên vừa thấy mặt chàng đã bỏ vía kêu lớn “Ma quỷ hiện hình” rồi bỏ chạy thục mạng. Phàm các nhân diện sợ hãi loạn truyền rất nhanh các cô nương kia đa số đều không biết mặt Tiểu Phi Thố cũng bị ảnh hưởng cái sợ chạy theo luôn.

Cả hai mươi tám cô nương mãi đến cả giờ sau tụ họp lại mới trấn tĩnh lẫn nhau và bàn luận trở lại bắt giữ Tiểu Phi Thố vì rõ ràng chàng chưa chết thì còn sợ hãi gì nữa. Đốn, năm cô nương xông vào, có mấy cô trong Dạ Xoa Quỷ Nương, mấy cô trong Nga Quỷ Phi Nương đã gặp mặt Tiểu Phi Thố một lần rồi nên bạo dạn hơn nhưng rốt cuộc vẫn ăn nói lung tung cả lên. Một cô áng chừng vóc dáng là Đại Tỷ Dạ Xoa Quỷ Nương xua tay cho các tử muội im lặng rồi mới lên tiếng hỏi:

-Người thoát ra khỏi Âm Sơn quy động bằng cách nào? Hiện tại Động Chúa Nương Nương rút theo người thì đã ra sao rồi?

Tiểu Phi Thố vẫn cười cười, chàng thò tay kéo lão chủ quán dưới gầm bàn lên, lão này nghe đến Âm Sơn Quỷ Động thì đã chết khiếp cả người, chui xuống gầm bàn lập tức. Chàng vỗ về cho lão chủ quán bớt run rẩy rồi mới thủng thẳng nói với mấy tiểu cô nương Âm Sơn Quỷ Động:

-Tại hạ mới hết mấy tử muội vào trong quán này đã, ngoài kia gió sương lạnh lẽo lắm, từ từ rồi sẽ nói chuyện sau.

Dạ Xoa Quỷ Đại Tỷ Nương quát tháo:

- Người đừng có dằng dai, trả lời bốn cô nương luôn đi.

Nói vậy nhưng Đại Tỷ Nương vẫn phất tay gọi toàn bộ tỷ muội các đạo nữ quỷ kia vào, nàng y thị võ công cao siêu và nhân số đông đảo dù Tiểu Phi Thố có ba đầu sáu tay cũng chẳng chống cự hay thoát thân nổi. Chàng chờ cho mọi người lục đục kéo vào và yên vị hết mới chậm chậm nói từng chữ thật rõ ràng:

- Động Chúa của các cô nương rớt xuống trước, tại hạ rớt sau thật tình không biết bà ta sống chết ra sao nhưng theo ý của tại hạ bà ta ngàn lần không có cơ hội nào sống sót với dòng Hoàng Tuyền được cả.

Dạ Xoa Đại Tỷ Nương đập bàn đánh “chát” một cái, quát lớn:

- Người nguyên rửa Động Chúa đấy ư? Tại sao người sống được mà Động Chúa lại chắc chắn phải chết?

Tiểu Phi Thố cười nhẹ liếc cô nương này một cái.

Lần đầu gặp cô nương ở Loạn Thạch Cương tại hạ đã biết rằng cô nương rất nóng tính, hiện tại không còn đeo mặt nạ Nga Quỷ nữa thì còn hăm dọa được ai? Với lại cô nương xinh đẹp như thế này lấy lời ôn nhu mà hỏi han thì bất cứ nam nhân nào cũng phun sự thật ra hết, cần gì phải quát tháo.

Dạ Xoa Đại Tỷ Nương đỏ bừng mặt lên, ấp úng chẳng ra lời, cứ nói đi nói lại chữ “Người,...người” hoài. Tiểu Phi Thố ôn hoà kể lại toàn bộ câu chuyện mình đã thoát chết trong muôn một như thế nào, chàng nhấn mạnh đến việc nếu không có Hoàng Thiên che chở và “Thanh Hoa Bí Lục” thì bất cứ ai cũng vô phương thoát chết. Tiểu Phi Thố kể xong thở dài một cái lại nói tiếp:

- Tuy Âm Sơn Động Chúa không liên quan trực tiếp đến cái chết của song thân tại hạ nhưng bà ta từ trước tới nay đã làm biết bao nhiêu việc giết người thất đức khác, sau cùng lại muốn sát hại luôn tại hạ nữa thì trời đất nào dung tha được? Bà ta chết ở Hoàng Tuyền thật đúng cái nhân mà bà ta đã gieo vậy.

Tất cả hai mươi tám vị cô nương đều lặng người nghe Tiểu Phi Thố nói, ai nấy đều băng khuôn chẳng biết hành động ra sao, đột nhiên có một cô nương trong tam Nga Quỷ Phi Nương thân cận nhất của Động Chúa bật lên tiếng khóc, thế là toàn bộ đều rung rung nước mắt khóc tỉ tê theo liền. Nên biết hai mươi tám vị cô nương này vẫn gần gũi nhau chẳng khác chị em ruột thịt và đều được Âm Sơn Động Chúa nuôi nấng, dù cho có biết bà ta tàn ác, sai trái cũng vẫn thương cảm vô cùng. Tiểu Phi Thố và lão chủ quán lẳng lặng để cho các cô nương này khóc thoải mái, đây cũng là một phương pháp giải tỏa tâm lý tự

nhiên, có khi phải cần tới tiếng khóc mới được. Tiểu Phi Thố chờ cho tất cả người ngoài mới lên tiếng nói:

- Tại hạ cùng Âm Đơn Động Chúa chẳng có chi thù oán, hiện nay Động Chúa chết rồi thì hay nhất là các cô nương trở về Quỷ Động bàn luận tôn xưng một người lên làm Động Chúa, có điều là đừng theo vết chân tàn ác của bà ta nữa mà thôi, Dạ Xoa Quỷ Đại Tỷ Nương lắc đầu trả lời:

- Từ tước tới nay hoàn toàn Động Chúa nắm chi thu, vàng bạc tiền nong ở đâu ra bọn tiểu nữ không hề biết, bây giờ lấy gì sinh sống, vả lại đường lối cơ quan ngầm trong động rất nhiều, bố trí theo trận bát quái rất kỳ ảo, chẳng ai dám đi lại, như thế khác gì tự giam mình trong động suốt đời.

Một cô nương tuổi cũng sần sần, lên tiếng chen vào:

- Công tử tự nhiên gây ra tai hoạ, bây giờ tính thế nào cho vẹn toàn mới được.

Câu nói này chẳng khác gì lời bắt đền; khiến Tiểu Phi Thố giật mình, chàng lại thấy bọn Quỷ Nữ này xưng hô "Công tử", "Tiểu nữ" tỏ ý kính trọng mình thì càng thêm khó nghĩ. Phải thêm một hồi lâu Tiểu Phi Thố mới tìm ra được giải pháp khác, chàng mừng rỡ lên tiếng:

- Các cô nương biệt phái một số trở về Quỷ Động, thu góp tài sản, chỉ nội vài chục viên ngọc bích trên trần động là đủ chi phí rồi. Tại hạ sẽ chỉ dẫn các cô nương đi tới Nga Mi Đơn gia nhập là tiện nhất.

Dạ Xoa Quỷ Đại Tỷ Nương sững sốt kêu lên:

- Tiểu nữ nghe nói Nga Mi phái toàn là ni cô, chẳng lẽ... chẳng lẽ...

Tiểu Phi Thố vò đầu bứt tai, quả nhiên cùng một lúc để hai mươi tám cô nương xinh đẹp tuyệt vời này xuống tóc thành ni cô thì không ổn thoả tí nào. Trong lúc tuyệt vọng Tiểu Phi Thố sực nhớ tới Viên Viên liền cả mừng nói luôn:

- Các cô nương vẫn tiếp tục việc thu gom báu vật, được bao nhiêu hay bấy nhiêu, tại hạ sẽ nhờ một vị nữ trang chủ tuổi tác chỉ cao hơn mấy cô nương một hai năm thôi. Hiện tại nữ trang chủ đang có một sơn trang bỏ không ở Hào Dương, tạm thời các cô nương bố trí sinh hoạt ở đó thì hay vô cùng.

Dạ Xoa đại tỷ nương đưa mắt hỏi ý các tiểu muội, dè dặt người nào cũng đưa mắt nhìn chờ đợi cô nương này quyết định, họ không hề có ý niệm gì về cạm bẫy hay thủ đoạn giang hồ cả. Dạ Xoa đại tỷ nương bối rối vô cùng, nàng nhìn Tiểu Phi Thố trân trối, diện mạo tuấn tú và nụ cười ôn nhã cùng với phong thái ung dung của chàng khiến cho nàng có cảm giác yên tâm và tin tưởng được. Vì vậy Dạ Xoa đại tỷ nương chợt đỏ bừng mặt lên gật

đầu liệu một cái, toàn bộ các cô nương khác liền vỗ tay hoan hô rầm rĩ. Họ chẳng khác gì rắn đã mất đầu bây giờ có một người đứng ra thu xếp quyết định thì vui mừng vô cùng, ngay cả đến lão chủ quán cũng mừng lây vì từ đây Âm Sơn không còn là nơi tử địa ma quái nữa. Dạ Xoa đại tỷ nương liền phân phối mười cô nương trở lại quỹ động thu góp tài vật, Tiểu Phi Thố vội dặn dò thêm:

- Quỹ động là nơi bị mang tiếng rất nhiều, các cô nương chẳng cần gìn giữ làm gì nữa, sau khi xong việc cứ phóng hỏa huỷ diệt nó đi cho khỏi hậu hoạn!

Mấy cô nương này dù sao cũng không tránh được bụi ngùi, nơi ăn chốn ở chỉ là cái động đá, mang tiếng không tốt trên giang hồ, nhưng vẫn là mái nhà từ nhiều năm nay. Dạ Xoa đại tỷ nương chờ cho mười tỷ muội đi khỏi mới lấy trong mình ra chiếc mặt nạ quy vương bằng vàng ròng dát mỏng, cô nương hai tay đưa nó cho Tiểu Phi Thố:

- Chiếc mặt nạ này của động chúa tháo ra trong lúc giao tranh... hiện tại Âm Sơn quỹ động không còn nữa thì giữ làm chi, tiện nữ để công tử tùy tâm định đoạt vậy.

Tiểu Phi Thố cầm lấy nhìn ngắm một hồi, thở dài rồi nói:

- Ma diện là vật bất tường, tại hạ cũng chẳng giữ làm chi, tuy nhiên vất đi thì phí của, tại hạ định lấy nó để trả tiền cơm rượu cho chủ quán được không?

Dạ Xoa đại tỷ nương vừa gật đầu thì Tiểu Phi Thố dùng hai tay xoa nhau một cái rồi nắm chặt lại, cái mặt nạ quy vương biến thành một khối vàng có đến mấy chục lượng. Chàng cười hì hì đưa khối vàng cho chủ quán và nói đùa:

- Bấy nhiêu đây lão chủ hiệu đã đủ tiền cơm rượu chưa?

Lão chủ quán như bị chết đứng không nói được một lời nào cả, hai mắt cứ trợn lên nhìn Tiểu Phi Thố không chớp mắt. Mười tám cô nương còn lại trong sơn quán cũng trợn mắt há mồm theo, không phải do giá trị chiếc mặt nạ quy vương quá lớn mà chính là kinh ngạc về thần công cường dũng của chàng.